

Vergaderjaar 2003–2004

28 777

Wijziging van de Huursubsidiewet en enkele andere wetten (introductie van een nieuwe procedure voor huurders die een aanvraag om toekenning van huursubsidie indienen)

B

MEMORIE VAN ANTWOORD

Ontvangen 2 december 2003

Met belangstelling heb ik kennisgenomen van het voorlopig verslag van de vaste commissie voor Volkshuisvesting en Ruimtelijke Ordening. Ik stel het op prijs dat de commissie haar verslag zo snel heeft uitgebracht. Dat geeft mij het vertrouwen dat de wet vóór 1 januari 2004 in het Staatsblad kan worden gepubliceerd, opdat de terugwerkende kracht van een groot aantal bepalingen zoveel mogelijk in tijd kan worden beperkt.

Hieronder zal ik ingaan op de specifieke vragen van de leden van de CDA-, PvdA- en SP-fractie, waarbij ik de vragen zoveel mogelijk in onderlinge samenhang zal behandelen.

Afhandeling van Aanvragen en Bezwaarschriften

De leden van de PvdA-fractie vroegen zich af of de aanvragen om toekenning van huursubsidie volgens verwachting inmiddels allemaal zijn afgehandeld.

Hoewel de werkvoorraad (eerste) aanvragen ten opzichte van de piekperiode (vorige rapportage: 62 900; Kamerstukken II 2002/2003, 28 464, nr. 27) met ruim 20 000 aanvragen is afgenomen tot 40 000 aanvragen, zorgt de onverminderd hoge instroom van nieuwe aanvragen ervoor dat de voorraad nog steeds groot genoemd moet worden. De instroom bedroeg gemiddeld 4 800 aanvragen per week in de periode van week 37 tot en met week 40. Inmiddels is de capaciteitsplanning aan deze instroom aangepast en zijn er systeemtechnische maatregelen getroffen om de invoer van de nieuwe aanvragen te versnellen.

Voorts vroegen de leden van de PvdA-fractie naar een prognose voor de afhandeling van de bezwaarschriften, die voor een belangrijk deel betrekking hebben op het subsidiejaar 2002–2003. Zij vroegen zich voorts af op welke manier aan de bezwaarden kenbaar is gemaakt dat hun bezwaarschrift niet binnen de termijn afgehandeld kon worden en op welke wijze er is nagegaan of dit voor individuele huishoudens ernstige financiële problemen heeft veroorzaakt.

De bezwaarschriften die op dit moment worden ontvangen, worden grotendeels binnen de wettelijke termijnen afgehandeld. De te behandelen voorraad bezwaarschriften op beschikkingen van het voorgaande subsidiejaar betreft 4 210 en van het huidige subsidiejaar 3 318 (stand van zaken op 24 oktober 2003). De bezwaarschriften over nihilbeschikkingen van het voorgaande subsidiejaar zijn inmiddels afgehandeld. Voor alle nog openstaande bezwaarschriften van zowel het subsidiejaar 2002–2003 als 2003–2004 is een zogenoemde verdaag/hoorbrieff verzonden. Hierin is de klant op de hoogte gesteld van het feit dat de behandeling van de bezwaarschriften vertraging oploopt en – met betrekking tot de bezwaarschriften van het subsidiejaar 2002–2003 – dat de wettelijke termijn niet kan worden gehaald. In deze brief is ook gevraagd of de klant eerst nog gehoord wil worden. De reacties hierop worden direct ingepland zodat de hoorzitting en het schrijven van de beslissing op bezwaar direct wordt opgepakt.

Daarnaast kan ik nog het volgende melden. De huidige procedure bij de bezwaarschriften, waarvan de behandeltermijn overschreden dreigt te worden, behelst een brief aan de klant met het verzoek in te stemmen met verlenging van de beslistermijn van acht weken. Indien de klant hiermee niet akkoord gaat, wordt het betreffende bezwaarschrift met voorrang behandeld. De planning is dat op 1 juli 2004 de afhandeling van bezwaarschriften gereed zal zijn en dat de werkvoorraden zijn weggewerkt tot een aanvaardbaar niveau, waarbij termijnoverschrijdingen tot de uitzonderingen gaan behoren. Het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer (hierna: het Ministerie van VROM) kan niet nagaan of individuele huishoudens in ernstige financiële problemen zijn geraakt door de termijnoverschrijding. Indien iemand zich meldt met dergelijke problemen, dan wordt dit wel met voorrang opgelost. Hiervoor is een speciaal «oplosteam» in het leven geroepen dat deze zaken met voorrang afhandelt.

Onjuiste Brongegevens

De leden van de SP-fractie vroegen zich af wie verantwoordelijk is voor onjuiste brongegevens en of als gevolg daarvan voor kwetsbare groepen, die nu soms ten onrechte huursubsidie missen, in de wet de aanvraag kan worden aangepast. Kan hiertoe voorts een klachtenformulier worden geïntroduceerd, zo vroegen de leden van de SP-fractie. De leden van de CDA-fractie vroegen om de geruststelling dat het percentage van achteraf gezien onjuiste bedragvaststellingen niet onaantoonbaar hoog zal zijn en of hieromtrent in de wet geen duidelijker spelregels zouden moeten worden opgenomen.

Uitgangspunt is dat de aanvrager verantwoordelijk is voor het aanleveren van de juiste gegevens aan de bron en dat de bronnen verantwoordelijk zijn voor de kwaliteit van de door hen aangeleverde gegevens aan het Ministerie van VROM. Overigens is het nog niet bekend zijn van alle inkomensgegevens hierbij het grootste probleem. In een later stadium, bij de nacontrole, zijn deze gegevens doorgaans wel volledig bekend en vindt verrekening of terugvordering plaats met de klant.

In mijn brief van 2 september 2003 (Kamerstukken II 2002/2003, 28 464, nr. 27, p. 3) heb ik reeds gemeld dat, dankzij een sterk verbeterde gegevensuitwisseling met de primaire bronnen in het subsidiejaar 2003–2004, het aantal beperkte huursubsidieberichten, waarbij dus nog niet alle gegevens bekend zijn, ten opzichte van het voorgaande jaar sterk kon worden teruggebracht (93 000 versus 229 000 in het voorgaande jaar). Een van de oorzaken van de afname van de beperkte huursubsidieberichten is het feit dat er meer loon- en inkomensgegevens zijn geleverd door de Belastingdienst. Indien op basis van de beschikbare gegevens de verwachting bestaat dat de huurder recht zal kunnen doen gelden op huursubsidie, kan

na het versturen van een beperkt huursubsidiebericht een voorschot worden uitbetaald. Dit gebeurt op basis van gemiddelde maandbedragen per huishoudklasse of op basis van historische gegevens. Na vaststelling van de definitieve bijdragen huursubsidie zullen de reeds betaalde voorschotten worden verrekend of zo nodig teruggevorderd. Met het verminderen van de aantallen beperkte huursubsidieberichten vermindert ook het risico van de onjuiste vaststellingen van het huursubsidiebedrag sterk. De aanpassing van het convenant betreffende de gegevens-uitwisseling tussen het Ministerie van VROM en de Belastingdienst heeft wat dat betreft tot het gewenste resultaat geleid.

Daarbij hebben de herziene afspraken met de Belastingdienst geleid tot de mogelijkheid om frequenter gegevens uit te wisselen ten behoeve van inkomens, de selectie van automatische continueringen en nacontroles.

Door deze frequentere uitwisseling is het mogelijk de bedragen aan huursubsidie waar men recht op heeft op basis van meer definitieve gegevens van de Belastingdienst vast te stellen.

De kwaliteit en goede uitwisseling van brongegevens heeft mijn continue aandacht. Voor het neerleggen van afspraken ter uitvoering van structurele informatieverstrekking door en dus gegevensuitwisseling met de Belastingdienst is een convenant de geëigende vorm, zoals is vastgelegd in het Voorschrift informatieverstrekking (VIV) van de Belastingdienst.

Een aparte aanvraagprocedure voor aparte groepen is wat mij betreft niet aan de orde. De aanvraagprocedure is reeds sterk vereenvoudigd en de informatie en ondersteuning naar de klant verbeterd. Voor ondersteuning bij de huursubsidieaanvraag kan men met vragen onder meer terecht bij de helpdesk van het Ministerie van VROM en bij Huursubsidie Informatiepunten (HIP's) in de regio.

Zoals ik reeds heb aangegeven in de nota naar aanleiding van het verslag (Kamerstukken II 2002/2003, 28 777, nr. 6) dient de huurder de terugmelding van onjuiste loon-, inkomens- en bewoningsgegevens te doen op het reactieformulier dat bij het huursubsidiebericht is gevoegd. Uiteraard dient de huurder melding van onjuiste gegevens ook aan de bron te doen. De huursubsidie wordt dan automatisch op basis van de juiste brongegevens verstrekt. Het reactieformulier is reeds sterk vereenvoudigd en verduidelijkt ten opzichte van het voorgaande huursubsidiejaar. Een zo duidelijk mogelijk reactieformulier blijft echter continu een punt van aandacht. Voor het komende subsidiejaar zal het formulier, onder meer in overleg met gemeenten en verhuurders, verder verbeterd en aangepast worden naar aanleiding van ervaringen die met het formulier zijn opgedaan. Indien de huurder twijfelt aan de juistheid van de gegevens kan dat kenbaar worden gemaakt via het reactieformulier. Een klachtenformulier met datzelfde doel acht ik derhalve overbodig.

Aanbod van Sociale Huurwoningen

De leden van de SP-fractie stelden de vraag welke maatregelen er genomen gaan worden om het aanbod van sociale huurwoningen te vergroten. Daarbij vroegen de leden van de SP-fractie hoe de minister aankijkt tegen de mogelijkheid om leegstaande kantooruimte te vorderen en bijvoorbeeld geschikt te maken voor jongerenhuisvesting, de mogelijkheid om lege portiekwoningen die op de nominatie staan gesloopt te worden, maar die nog enkele jaren zullen blijven staan, in te richten als tijdelijke woningen en de initiatieven om leegstaande etages boven winkelpanden in de binnensteden weer bewoond te krijgen, zoals het project Wonen boven Winkels Maastricht. Tot slot vroegen de leden van de SP-fractie of ik ook mogelijkheden zie voor andere steden.

Uit de nieuwe WoningBehoefteOnderzoek-cijfers blijkt dat in de woningvraag ten opzichte van 1998 een verschuiving is opgetreden van de dure

koop naar middeldure huur en koop en de goedkope koopsector. In mijn brief van 30 september 2003 over de woningproductie (Kamerstukken II 2003/2004, 29 200 XI, nr. 3) heb ik gesteld dat in de huidige woningmarkt de doorstroming stagneert, waardoor met name starters en andere urgent woningzoekenden in de knel komen. Tegen die achtergrond zal ik bezien of het gewenst is om bij de vaststelling van de rijksbijdragen voor de nieuw te bouwen woningen ten behoeve van de uitbreiding van de woningvoorraad in de stedelijke gebieden (in de periode tussen 2005 en 2010) uit te gaan van een andere woningdifferentiatie dan tot nu toe, inclusief een verhoging van het aandeel sociale woningbouw in binnenstedelijk gebied. Op deze wijze kan meer ruimte worden geboden voor specifieke doelgroepen die in de huidige omstandigheden onvoldoende mogelijkheden krijgen op de woningmarkt, bijvoorbeeld starters, ouderen, en alleenverdieners met modaal inkomen. Het spreekt evenwel voor zich dat op het niveau van de afzonderlijke woningmarkten en gemeenten de uiteindelijke afwegingen gemaakt moeten worden met betrekking tot de nieuwbouwprogrammering.

Wat betreft de mogelijkheid om leegstaande kantoorruimte te vorderen en geschikt te maken voor jongerenhuisvesting is het uiteindelijk zo dat de eigenaren van bedrijfsruimten en kantoorpanden zelf iets moeten zien in dergelijke initiatieven tot herbesteding. Flexibiliteit is hierbij essentieel. Ook bij de Stichting Stuurgroep Experimenten Volkshuisvesting lopen er experimenten op dit terrein om de huisvestingsmogelijkheden van jongeren te verbeteren. Herbesteding vraagt echter om aanzienlijke investeringskosten. Voor het vorderen van kantoorruimte voor jongerenhuisvesting door de rijksoverheid bestaat geen wettelijke bevoegdheid en dit is voor mij ook niet aan de orde.

Wat betreft de mogelijkheid lege portiekwoningen die gesloopt gaan worden, in te richten als tijdelijke woningen kan ik u melden dat mede naar aanleiding van de problematiek rond de studentenhuisvesting een wijziging van de Leegstandwet inmiddels bij de Tweede Kamer is ingediend, inhoudende dat voor sloop bestemde woningen niet drie maar maximaal vijf jaar tijdelijk te gebruiken zijn. Van deze faciliteit zullen ook jongeren kunnen profiteren.

Ten aanzien van het initiatief Wonen boven Winkels Maastricht kan ik het volgende melden. Dit najaar zal mijn ministerie een onderzoek afronden onder gemeenten om de mogelijkheden en haalbaarheid op dit onderwerp concreet te inventariseren en om na te gaan of en, zo ja, op welke wijze dergelijke initiatieven verder gestimuleerd kunnen worden.

Woonlastenfonds en Gegevensuitwisseling

De leden van de CDA-fractie vroegen om een kort en helder antwoord op de vraag of de gegevensuitwisseling tussen het Ministerie van VROM en de verscheidene gemeenten, die gegevens behoeven in het kader van het gemeentelijk woonlastenfonds, voldoet aan de waarborgen die artikel 8 EVRM stelt. Verder vroegen de leden van het CDA-fractie of de resultaten van het door het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties geïnitieerde onderzoek (2003; uitgevoerd door Research voor Beleid) over de overheid als gegevensbeheerder, nog wijzigingen aanbrengt in de geponeerde zienswijze.

Met het College bescherming persoonsgegevens is diverse malen overleg geweest over een juiste invulling van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). In zijn advies van 21 december 2001 (z2000-0181) geeft het college aan, dat verstrekking van persoonsgegevens in het kader van een woonlastenfonds in principe mogelijk is, indien dit wettelijk geregeld wordt. De wettelijke regeling zou dan wel moeten voldoen aan criteria die

bij de invulling van artikel 8 EVRM een rol spelen waaronder «pressing social need», proportionaliteit en subsidiariteit. Deze uitsplitsing is de reden van de uitvoerige beschrijving in de memorie van toelichting bij het onderhavige wetsvoorstel. Een concept wettekst en memorie van toelichting is conform artikel 51, tweede lid, van de Wet bescherming persoonsgegevens voor advies aan het college voorgelegd. Hierop is geen reactie ontvangen. Derhalve mag er van worden uitgegaan dat het wetsvoorstel voldoet aan de criteria van artikel 8 EVRM en past binnen de kaders van het door het college uitgebrachte eerdere advies. Samengevat komt het erop neer dat met de wettelijke vastlegging van de gegevensuitwisseling tussen het Ministerie van VROM en de desbetreffende gemeenten voldaan is aan de vereisten die artikel 8 EVRM stelt. In casu is voldaan aan het beginsel van «pressing social need» doordat onder meer met de gegevensuitwisseling invulling kan worden gegeven aan het woonlastenfonds, dat in voorkomende gevallen kan voorzien in een aanvullende bijdrage in de woonlasten. Op het punt van de proportionaliteit worden vanuit een oogpunt van zorgvuldigheid enkel die gegevens verstrekt die zijn benodigd voor de beoordeling of een huishouden in aanmerking komt voor die extra bijdrage. Daarnaast wordt de automatisering zo ingericht dat alleen ten aanzien van die huishoudens die eventueel in aanmerking kunnen komen voor die extra bijdrage een gegevensuitwisseling kan plaatsvinden. Tot slot wordt aan het beginsel van subsidiariteit voldaan doordat de gegevensuitwisseling met het Ministerie van VROM de meest klantvriendelijke en doelmatige optie is. Het door de leden van de CDA-fractie genoemde onderzoek geeft aan dat burgers veel vertrouwen hebben in het gegevensbeheer van de overheid. Desondanks is 20% van de burgers bezorgd dat hun gegevens worden doorgespeeld aan andere overheidsinstellingen. Aan deze bezorgdheid is in het wetsvoorstel tegemoetgekomen door te regelen dat het verstrekken van persoonsgegevens aan gemeenten uitsluitend in het kader van een woonlastenfonds geschiedt en dat die gegevens derhalve bijvoorbeeld niet voor andere gemeentelijke suppleties in het kader van het armoedebeleid kunnen worden gebruikt. Hiermee wordt de relatie met het huursubsidie-instrumentarium gewaarborgd. Omdat maar een gering aantal gemeenten over een woonlastenfonds beschikt, leidt dit uiteindelijk tot een gering aantal (thans 8) verstrekkingen. Voorts kan worden opgemerkt, dat de klant gebaat is met een extra verstrekking uit het woonlastenfonds. Over het bestaan hiervan wordt in veel gevallen de betrokken burger separaat met voorlichting door de gemeente benaderd. Indien er geen prijs op gesteld wordt, kan de klant vragen de gegevens over de verstrekking van huursubsidie uit de gemeentelijke administratie te verwijderen. In de toestemmingsbrief aangaande de levering van huursubsidiegegevens voor het woonlastenfonds, wordt de gemeente overigens nog eens nadrukkelijk op deze informatieplicht, bedoeld in artikel 34 van de Wet bescherming persoonsgegevens, gewezen. Verwacht wordt dat het vertrouwen van burgers door de verstrekking niet zal verminderen en ik zie voornamelijk dan ook geen redenen wijzigingen aan te brengen.

Huursubsidie Informatiepunten

De leden van de CDA-fractie vroegen naar de bedoeling van de zinsnede in het wetsvoorstel dat burgemeester en wethouders bevorderen dat binnen hun gemeente een of meer voorzieningen tot stand komen die de dienstverlening voortvloeiende uit de uitvoering van deze wet, welke ten goede komt aan de huurders, verbeteren. Zit er in het woord «bevorderen» iets meer verplichtends dan de memorie van toelichting wil doen geloven, zo vroegen de leden van de CDA-fractie. Voorts vroegen de leden van de CDA-fractie in hoeveel van de 489 gemeenten in totaal voorzieningen zijn getroffen en of ik bereid ben alsnog uit te spreken dat in elke

gemeente – al dan niet samen met een ander reeds bestaand aanspreekpunt – ten minste 1 loket door een gemeentebestuur moet worden ingericht. In dit kader vroegen de leden van de PvdA-fractie naar de exacte locatie van de verscheidene HIP's en of er in dit verband in geografisch opzicht witte plekken te constateren zijn.

De inrichting van een of meerdere Huursubsidie Informatiepunten (hierna: HIP's) is niet verplicht gesteld, maar wordt door het Ministerie van VROM wel aangemoedigd en gefaciliteerd door het beschikbaar stellen van applicaties, software, helpdesk, etc.. Dit laat onverlet dat gemeenten de ruimte hebben de inrichting van een of meerdere HIP's naar eigen inzicht in te vullen, bijvoorbeeld in het geval dat het aantal huursubsidiegebruikers in een gemeente laag is. In een convenant tussen het Ministerie van VROM en onder meer de VNG is overeengekomen dat de gemeente een «zorgplicht» heeft indien geen enkele organisatie op eigen initiatief besluit tot de instelling van een HIP binnen de gemeente. De «zorgplicht» houdt in dat de gemeente met (lokale) organisaties in overleg treedt om tot de realisatie van een HIP te komen.

Momenteel verloopt de op deze wijze gestimuleerde inrichting van de HIP's over het land ruim boven verwachting. Inmiddels zijn, verspreid over het land, ongeveer 580 HIP's operationeel. Het verplicht stellen van de inrichting van een HIP per gemeente is naar mijn mening dan ook niet aan de orde. Met bevorderen wordt dus niet bedoeld verplichten.

Ik ben niet van mening dat in elke gemeente ten minste 1 loket door een gemeente dient te worden ingericht. Van belang is een zo groot mogelijk bereik van HIP's. Binnen een gemeente kan dat bereik ook worden verkregen door HIP's van verhuurders.

In eerste instantie is bij de uitrol van HIP's de hoogste prioriteit gelegd bij grotere organisaties, met 1 000 of meer huursubsidiekanten. Op deze wijze kon in een relatief korte periode een zo groot mogelijk bereik worden gerealiseerd. Momenteel hebben 132 verhuurders met 1 000 of meer huursubsidiekanten een HIP, 95 verhuurders met 1 000 of meer huursubsidiekanten hebben nog geen HIP. In totaal is in 288 van de 489 gemeenten een HIP gevestigd, door de gemeente, verhuurder of een andere organisatie. Het aantal gemeenten dat zelf een HIP heeft, is momenteel 144. In gemeenten met veel huursubsidiekanten zijn vaak meerdere HIP's. Geografisch gezien zijn er nog enkele witte plekken, maar dat is vooral in de gebieden waar relatief weinig huursubsidiekanten zijn. Het Ministerie van VROM legt bij het stimuleren van HIP's nog steeds de prioriteit bij organisaties met een «klantenbestand» van ten minste 1 000 huursubsidiegebruikers, maar inmiddels worden in toenemende mate ook kleinere organisaties (met minder dan 1 000 klanten) benaderd voor het inrichten van een HIP, waardoor het bereik in deze gebieden steeds verder toeneemt.

Overigens wil ik hier nog eens wijzen op de overige mogelijkheden die er zijn voor huursubsidiekanten. Naast de HIP's is een telefonisch loket beschikbaar waar een huursubsidieaanvrager niet alleen informatie kan krijgen over huursubsidie in het algemeen, maar ook door middel van het intoetsen van een individuele toegangscode op de hoogte gesteld kan worden van de behandelingsfase van zijn eigen aanvraag. Hiervoor zijn twee telefoonnummers beschikbaar: een 0800-nummer voor geautomatiseerde beantwoording van vragen en een 0900-nummer waarbij de beller een medewerker aan de lijn krijgt. Ook via internet (VROM-site) kunnen huurders informatie verkrijgen, zoals antwoorden op de meest gestelde vragen, en kunnen huurders de behandelingsstatus van hun aanvraag inzien.

Lokaal Maatwerk en Woonlastenfonds

De leden van de PvdA-fractie vroegen of de constatering dat een rijksbrede regeling onvoldoende geschikt is voor lokaal maatwerk, niet tegelijkertijd inhoudt dat gezocht moet worden naar wegen waardoor het lokale maatwerk moet worden gestimuleerd en vooral niet afgeremd moet worden. Kan lokaal maatwerk inhouden dat huishoudens met een laag inkomen de mogelijkheid moeten krijgen om onder nader te bepalen voorwaarden een woning te huren in wijken, steden of misschien wel juist regiogemeenten waar goedkopere huisvesting niet voorradig is, zo vroegen de leden van de PvdA-fractie. De leden van de PvdA-fractie vroegen voorts of het niet te overwegen is om lokaal dan wel regionaal maatwerk op dit punt juist te stimuleren en te faciliteren door het bevorderen van afspraken tussen gemeenten en de sociale verhuurders waarbij de rol van het rijk gericht zou kunnen zijn om in die omstandigheden af te zien van de kwaliteitskorting of soms zelf af te zien van de huursubsidielgrens.

De gemeente kan komen tot een woonlastenfonds, waardoor een extra bijdrage in de woonlasten mogelijk is. Het instellen van een woonlastenfonds is geen rijksverantwoordelijkheid of -taak. Gemeenten nemen zelf per gemeentelijke verordening het initiatief tot het instellen hiervan en stellen hier zelf financiële middelen voor beschikbaar. In de Huursubsidiewet is dan ook geen artikel opgenomen dat een gemeente dwingt lokaal maatwerk te verrichten. De huursubsidie is een landelijke regeling met een breed bereik van circa 1 miljoen huishoudens. Door onder voorwaarden uitzonderingen te maken op het generieke karakter van de huursubsidie neemt het risico op rechtsongelijkheid toe. Daarnaast zullen de uitvoeringskosten bij het uitvoeren van maatwerk toenemen. Kenmerk van maatwerk is dat naar de specifieke situatie wordt gekeken. Gemeenten hebben – binnen de wettelijke kaders – ruimte om in geval van bijzondere omstandigheden aanvullende maatregelen te treffen. Ik ben niet bereid om ten behoeve van lokaal maatwerk de huursubsidie-regelgeving aan te passen om onder voorwaarden afwijking van de kwaliteitskorting of de huursubsidielgrens mogelijk te maken.

Overigens draagt de huursubsidie wel in belangrijke mate bij aan het mitigeren van de regionale verschillen. Zo bleek bij de evaluatie in oktober 2000 van de Huursubsidiewet (Kamerstukken II 2000/2001, 27 445, nr. 1) dat de huursubsidie de regionale verschillen in bruto-huur met ruim 60% wegneemt.

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
S. M. Dekker